

4. Податковий кодекс України : кодекс від 02.12.2010 р. № 2755-VI[Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу:<https://goo.gl/tb7HJe>

5. Полторак А. С. Комплексний підхід до кількісного оцінювання податкових ризиків держави / А. С. Полторак, Ю. В. Волосюк //Актуальні проблеми економіки. – 2017. – № 2 (188). – С. 269–276.

УДК 336

Дуба О. М.

к. е. н., доцент,

доцент кафедри інвестиційної діяльності

ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»

Поєднання державного та приватного фінансування інноваційної діяльності в Україні

В умовах ринкової економіки для забезпечення конкурентоспроможності країни на міжнародних ринках необхідною умовою є належний рівень та оптимальна структура фінансування інноваційної діяльності. Актуальності набуває розподіл потенціалу держави та фінансових ресурсів бізнес-структур, що дозволить врахувати, як інноваційні пріоритети ринку, так і ключові напрями державної політики в сфері стимулювання інноваційної діяльності.

У економічній літературі присутні різні погляди на трактування можливостей фінансування, що слугує підтвердженням багатоаспектності даного поняття. Наприклад, існують погляди на фінансування як процес забезпечення фінансовими ресурсами всього господарства країни, регіонів, підприємств, підприємців, громадян, а також різноманітних економічних програм і видів економічної діяльності, який здійснюється у вигляді асигнувань із власних, внутрішніх та зовнішніх джерел (коштів бюджету, кредиту, допомоги із-за кордону, внесків інших осіб) [1; 2].

Окремі наші співвітчизники вважають, що фінансування – це надання достатніх необхідних фінансових ресурсів для провадження та функціонування діяльності, прикладом чого можуть бути плани заходів, проекти технічного переозброєння, бюджети, комплексні програми тощо [3]. Погоджуємося з останньою точкою зору, оскільки за рахунок достатнього фінансування реалізуються заходи спрямовані та прогресивні зміни, технічне переозброєння. Саме такі заходи дозволяють удосконалити виробництво, що створює основу для впровадження інновацій, подальшого інноваційної діяльності та розвитку на мікро та на макро рівні.

В Україні фінансування інноваційної діяльності визначається і регулюється законодавством, зокрема, такими нормативно-правовими актами, як закон України “Про наукову і науково-технічну діяльність”, закон України “Про інноваційну діяльність”, закон України “Про пріоритетні напрямки інноваційної діяльності в Україні”, закон України “Про інститути спільного інвестування”, закон України “Про фінансовий лізинг”, закон України “Про цінні папери та фондовий ринок”, Цивільний, Митний та Господарський кодекси, податкове законодавство.

У загальному розумінні, на основі аналізу законодавства можна виокремити основні джерела фінансування інноваційної діяльності (рис. 1).

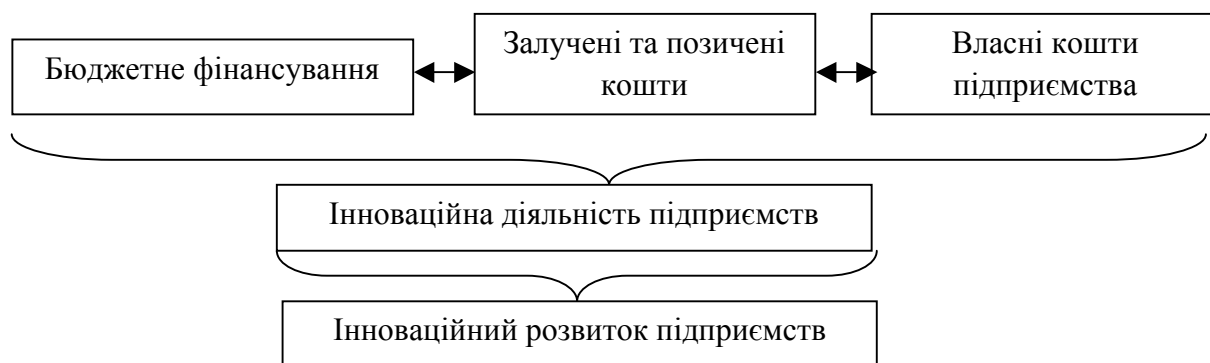


Рис. 1. – Джерела фінансування інноваційної діяльності *

*Джерело: узагальнено автором

Однією із найважливіших можливостей залучення фінансових ресурсів для інноваційної діяльності та розвитку на рівні держави є бюджетне фінансування. Так, в Україні у статті 33 Закону України “Про наукову і науково-технічну діяльність” зазначається, що держава застосовує фінансово-кредитні та податкові важелі для створення економічно сприятливих умов з метою ефективного здійснення наукової і науково-технічної діяльності. Одним із основних важелів є бюджетне фінансування. Бюджетне фінансування наукової та науково-технічної діяльності (крім видатків на оборону) здійснюється у розмірі не менше ніж 1,7 % ВВП України шляхом базового та програмно-цільового фінансування [4].

В свою чергу, власні, позичені та залучені кошти мають, як позитивні, так і негативні характеристики. Зокрема, серед позитивних сторін залучення власних коштів для інноваційної діяльності та розвитку можемо назвати відсутність потреби у довгострокових інвестиціях, коштах фінансово-кредитних установ та сплати їм відсотків, вища фінансова стійкість та платоспроможність підприємства у довгостроковій перспективі, вища здатність генерувати прибуток на вкладений капітал. Проте, негативним є те, що залучення значних об’ємів власних коштів спричиняє недостатність об’єму залучення ресурсів. Крім того, не використовується можливість приросту рентабельності власного капіталу за рахунок залучених коштів, а нестача власних коштів зумовлює низьку інноваційну активність.

Таким чином, аналітичне дослідження теоретичних основ та законодавчої бази доводить необхідність та можливість поєднання в Україні існуючих державних та приватних інвестиційних ресурсів з метою досягнення тактичних пріоритетів та стратегічних цілей інноваційного розвитку, відкриття нових якісних горизонтів інноваційної діяльності

Список використаних джерел

1. Райзберг Б. А., Лозовский Л. Ш., Стародубцева Е. Б. Современный экономический словарь. 5-е изд., перераб. и доп. — М.: ИНФРА-М, 2011. — 479 с.

2. Bronwyn H. Hall. The Financing of Innovation. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://emlab.berkeley.edu/pub/users/bhhall/papers/BHH05_financing_innov_ShaneHB_chapter.pdf
3. Дем'яненко М.Я. Організаційно-економічний механізм кредитування аграрних підприємств / М.Я. Дем'яненко // Економіка АПК. - 2012. - № 3. - С. 25-31.
4. Закон України “Про наукову і науково-технічну діяльність” // http://www.osvita.org.ua/pravo/law_06

УДК 336

Дуба М. І.

д. е. н., професор,

Директор інституту фінансово-банківської аналітики

ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»

Абсорбаційна спроможність економіки до інновацій: теорія та механізм державної підтримки

Дослідження зарубіжних практик інноваційної діяльності та прогресивних механізмів їх стимулювання, як з боку держави, так і, враховуючи внутрішній потенціал суб'єктів бізнесу, далеко не завжди дозволяє застосувати відповідні практики в рамках національної економіки. Адже, купівля або копіювання передової технології ще не являється запорукою для її впевненого освоєння на національному ринку.

Мірилом ефективності імітації інновацій є абсорбційна спроможність / здатність, яка може розраховуватись як витрати збільшення загальнофакторної продуктивності на 1% за рахунок імітації інновацій [5]. Очевидним залишається той факт, що досвід зарубіжних країн не завжди є співставним із можливостями решти країн. Виникає потреба визначити ті фактори та можливості національних інститутів, які формують так звану абсорбаційну